

BÖLÜM

Gaz kolunu yavaşça çekerek denizaltının hızını düşürdüm. Güneş ışınlarının gezindiği, bizi sarıp sarmalayan okyanus uçsuz bucaksız ve bomboş görünüyordu, ama ben öyle olmadığını biliyordum. Atlas Okyanusu’nun en büyük çöp girdabına yaklaşıyorduk. Denizaltına her an bir tarihi eser çarpabilirdi.

Beklediğim gibi, bir şekil karanlıktan döne döne çıktı ve denizaltının farlarının altında pırıldadı. Gemma ön cama eğildi. “Bisiklet,” dedi hayretle. “Tıpkı eski fotoğraflardaki gibi.”

“Demek ki gelmek üzereyiz,” dedim ona.

“Bir konteyner dolusu ürünü açık okyanusa mı saklayacağız?”

“Çöp girdabının ortasına,” diye açıkladım. “Dâhiyane, değil mi?” Kapalı konteynerin hâlâ denizaltına bağlı olduğundan emin olmak için arka ekrana baktım. “Buralara kimse uğramaz.”

Gemma bana bilgiç bilgiç baktı. “Eminim uğramamalarının geçerli bir nedeni vardır.”

“Dalgıçlar ezilmekten korkar...”

“Gerçekten mi?” diye sordu, dudaklarında belirmeye başlayan bir gülümsemeyle.

“... ama ben girdabı adamakıllı keşfettim ve hâlâ yaşıyorum.”

“Ty, beni yanlış anlama lütfen...” Uzun saçlarını arkaya attı ve koltuğunun altından bir can yeleği çıkardı.

O yeleği takarken, ben denizaltını dik bir inişe geçirdim. Fıçı şeklindeki gövdesine ikiz termal motorlar takılmış olan denizaltı, çok büyük bir şeye çarpmadığı sürece, suda yüzen döküntüleri yarıp geçebileceği itiş kuvvetine sahipti. Kendim içinse aynı şeyi söyleyemezdim; bu kadar fazla çöp beni tedirgin ediyordu.

On beş metre derine indiğimizde, yanımızdan sadece küçük nesneler geçmeye başladı: başı olmayan bir oyuncak bebek, plastik torbalar, gazoz kutuları, balıkçı ağıları. Uzun süredir denizde kalmış olsalar da, ağlar canlıları yakalamakta hâlâ etkiliydi. Ağa dolanıp boğulmuş bir yunusun yanından geçerken gözlerimi kaçırdım. İyice derine inince, ağır bir sualtı fırtınasına yakalanmış gibi yuvarlanan daha büyük nesneler görmeye başladık: peşinden kablolar sürükleyen bir televizyon, bir vitrin mankeni, ıslıl ıslıl bir avize. Geçmiş yüzyılların tüm çerçöpü buraya sürüklenmiş, muazzam bir halka halinde dönüp duruyormuş gibi görünüyordu.

“Bunca şey nereden gelmiş?” Gemma dizlerinin üstünde doğrularak denizaltının esnekcamdan çatısının ötesine baktı.

“Okyanustan rüzgâr ve akıntıyla gelmiş olmalı.” Bebek arabasına çarpmamak için dümeni kırdım.

Dışarıdaki spot lambaları açtım ve ışını suda yüzen nesnelerin üzerinde gezdirdim. Çoğunun ne olduğunu bilmiyordum. Güçlü bir yukarı akıntı dibe batmalarını engeliyordu ve aralarında, kavga çıkmasını beklermiş gibi alt çenelerini çıkarmış, boyları benden uzun enkazbalıkları saklanıyordu.

Çevremizdeki döküntüler girdabın gücüyle dönmez olduğunda burgacın merkezine ulaştığımızı anladım. Burada, yalnızca kendi etraflarında dönüyorlardı.

“Aptalca bir soru olabilir,” dedi Gemma, bakışlarını bana çevirerek, “ama konteyneri burada bırakırsak, sürüklenip gitmesini ne engelleyecek?”

“Onu büyük bir şeye bağlayacağım.”

“Tamam. Tüm bu nesnelerin sürüklenip gitmesini engelleyen ne?”

“Girdabın merkezindeyiz. Bu döküntülerin hiçbir yere gittiği yok. Dahası, şafakta dönüp alacağım onu. Babam, dolu bir konteynerin gece boyunca tarlada kalıp hırsızlara yem olmasını istemedi. Dalgacılara mal satmaya gönüllü tek yerleşimciler olabiliriz, ama bu onlara güvendiğimiz anlamına gelmiyor.”

“Yine de babanın, ‘Git, konteyneri *dev çöp girdabında* sakla,’ diyeceğini sanmıyorum.”

“Güvende olduğu sürece, nereye sakladığımla ilgilenmiyor.”

Gemma gülümsedi. “Hı-hı...”

“İşte, şuradaki çapamız olabilir.” Tam önümüzde bir uçak parçası, denizyıldızı hızıyla kuyruğunun üzerinde

dönmekteydi. Denizaltını rölantiye aldım ve arkamdaki koltukta duran kaskıma uzandım.

Gemma'nın mavi gözleri irileşti. "Dışarı çıkmayacaksın, değil mi?"

"Konteyneri o alüminyum yığınının başka türlü nasıl bağlayacağım?"

"Kısaç kollarla."

"Çok uzun sürer," dedim ve koltukların arasındaki koridora yöneldim.

"Deniz canlılarının oraya buraya göç ettiğini söylemiştin. Okyanusun akıntıları bütün çöpleri buraya taşıyorsa, orada seni neyin beklediğini bilemezsin."

Haklı olmasına haklıydı. Balıkçılar, eskiden yalnızca Büyük Okyanus'ta ya da Avusturalya kıyılarında yaşayan deniz canlılarını artık bu sulara da avlamaya başlamıştı. Tufan sırasında o kadar çok kara parçası sular altında kalmıştı ki, okyanuslar arasında yeni geçişler oluşmuştu.

"Bana bir şey olmaz," dedim, bunun doğru olduğunu umarak. Kaskın dibindeki tüpü dudaklarımın arasına alıp oksijenle zenginleştirilmiş sıvıyı ciğerlerime çektim. Sonra kapaktan aşağı, denizaltının zeminine atladım.

"Dikkat et de olmasın," dedi Gemma kasktaki alıcıdan. "Çünkü seni kurtarmak için denize açılmam gerekirse, koca günüm mahvolur."

En hafif tabiriyle mahvolurdu. Gemma bir aydır denize ayağını bile sokmamıştı (Beni çok üzen bir gerçek). Ama bugün, haftalardır ilk defa, denizaltına binmeyi kabul etmişti. Belki bir gün yine dalmaya başlardı.

Çiğerlerim Likujen de dediğimiz sıvı oksijenle doluyken konuşamadığımdan başparmaklarımı kaldırarak yanıt verdim. Üç kulaç sonra denizaltının kıcındaydım, ama yukarı akıntı o kadar güçlüydü ki, aynı hizada kalmak için çaba göstermek gerekiyordu. Konteynerin halatını dalgıç kemerime bağladıktan sonra, alg kaplı uçağa doğru yüzmeye başladım ve düzinelerce büyük gölge yanımdan geçerken ancak durabildim. Karanlık Yeteneğimi kullanarak nesnelere ses dalgaları yolladım ve zihnimde, onların dikenli köpekbalıkları olduklarını gördüm. Evet, köpekbalığı, ama insanlar için tehlikeli köpekbalıklarından değil. Yine de, yüzme tarzları hoşuma gitmemişti; bir şeyden kaçıyormuş gibi görünüyorlardı.

Karanlık derinliklere bir dizi klik sesi daha yolladım. Birkaç gergin saniye sonra, sonunda yolladığım sesin yankısı geldi ve zihnimde işe yaramayacak kadar karmaşık bir imge belirdi. Derinde, akıntıların oraya sürüklediği çeşit çeşit enkazdan oluşan bir gemi mezarlığı vardı. Yığın, boşluklar ve kuytularla doluydu ve orada, Karanlık Yetenek olsa da olmasa da, fark edemediğim *herhangi bir şey* saklıyor olabilir. Tüylürpertici bir düşünce.

Yine de biyo-sonarım olduğu için memnundum. Yüzey doktorları, denizaltı çocuklarının Karanlık Yeteneklerini su basıncının beyinlerimizi mahvetmesine bağlıyorsa ne olmuş? Ben iyi hissediyordum. Sağlıklı. Annemle babam benim için endişelenmeyi bıraktığında rahatlamıştım. Elbette, Karanlık Yeteneklerin söylentiden ibaret olmadığını

öğreneli yalnızca dört ay olmuştu. Her iki çocukları da Karanlık Yeteneklere sahipti.

Aşağıdaki enkaz dağını seçemediğimden, dikkatimi konteyneri bağlayacak bir yer bulmaya verdim. İş görecekti iki pencereyi gözüme kestirmiştim ki, Gemma'nın bağırsı kaskı doldurdu. Denizaltına döndüm. Sonra beynim gözlerime yetişti ve yanımda dev, kıpırtısız bir şeklin süzüldüğünü fark ettim.

Biraz döndüğüm zaman, kendimi dev bir mürekkepbalığı ile yüz yüze buldum. Dik yüzüyordu, yaklaşık bir metre seksen santim boyundaydı ve morumsu kırmızı bedeni o kadar kalındı ki, kucaklamak istesem kollarım kavuşmazdı. Mürekkepbalığı beni izleyerek süzülüyordu. Derisi neon beyazı yanıp söndü ve sonra kan kırmızıya döndü. Aklıma bir isim geldi: *Diablo rojo*. Kırmızı şeytan. Şöhreti görüntüsünden de korkunç bir yaratık.

Bu türün dalgıçları derinliklere sürüklediği ve canlı canlı yediği hakkındaki hikâyeleri aklımdan çıkarmaya çalışarak, yavaşça geriledim. Palavra değildi bunlar, tanıkları olan, gerçek olaylardı. Derindeki avcılar arasında beni en çok korkutan mürekkepbalıklarıydı. Köpekbalıkları korkutucuydu, ama onlar yalnızca balıktı. Buna karşın, bu yaratığın gözlerinde, beni iliklerime dek ürküten bir zekâ görüyordum.

Derisi bir kez daha parlak beyazdan mor kırmızıya döndü ve bunun iyiye işaret olamayacağını anladım. Mürekkepbalığı, avının kafasını karıştırmak için renk değiştiriyor olmalıydı. Avının, yani benim.

BÖLÜM

2

Konteynerin halatı kemerime bağılıyken *diablo rojodan* kaçamazdım. Yavaşça çengele uzandım, ama bu mürekkepbalığının tepki vermesine yol açtı. Bir dokunacını savurarak sırtıma öyle hızlıca vurdu ki, başım arkaya devrildi.

Sersem sersem doğrulduğumda, yaratığın döndüğünü ve sekiz dokunacıyla iki beslenme kolunu boylu boyunca uzattığını gördüm. Tam bana doğru. Çırpınarak uzaklaştım, ama mürekkepbalığı o kadar hızlı yaklaştı ki, kaçacak zamanı bulamadım. Balık göğsüme çarpıp beni uzağa fırlattı, ama uzanamayacağı kadar uzağa değil.

Gözlerimi güçlükle açtım ve mürekkepbalığının şemsiyeye benzer gövdesinin beni sardığını gördüm. Çırpınarak, dalgıç bıçağını kınından çıkarmaya çalıştım, ama mürekkepbalığı beslenme kollarını omuzlarıma doladı ve kollarımı iki yanıma mıhladı. Sonra yaratık beni iyice sıkarak gagasına yaklaştırdı. O gaga usturadan daha keskindi. Mürekkepbalığı, tonbalığının kalın kafatası gibi kullandığı gagasını kaskıma geçirip onu kırmaya çalıştı. Neyse ki esnekcam kask basınca dayandı.

Gemma kulağıma bağırıyordu, ama ben, tadıma bakmaya çalışırmış gibi kaskın önünde dolanan ve gözlerime

yaklaşan, dikenlerle kaplı dilden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Mürekkepbalığının gittikçe sertleşen kollarında çırpınıyordum. Dokunaçlarındaki bütün vantuzlar minik dişlerle kaplıydı. Diken gibi, dalgıçtenime batıyorlardı. Herhalde demirden nanopartikül kaplamasını delememişti henüz, ama küçük bir yırtık bile katmanlar arasındaki bilgisayar alıcılarını bozabilirdi. Eğer bu olursa, yaralanmak dertlerimin en hafifi olurdu. Bu derinlikte, soğuktan donardım.

Korkum beni harekete geçirdi. Mürekkepbalığının ezici kucaklayışına rağmen, bıçağımı zorla yukarı doğru ittirdim ve körlemesine savurdum. Mavi kandan bir kurdele yukarı doğru yayıldı. En iyi olasılıkla bir dokunacı çentmiştim, ama mürekkepbalığının, kafasındaki yüzgeçleri kullanarak hızla derinliklere kaçması için yeterli oldu.

Gevşeyerek denizaltına baktım ve Gemma'nın ciddi yüzünün ön cama yapışmış olduğunu gördüm. Saldırı bir dakikadan az sürmüştü. Tepki verecek zamanı olmamıştı.

“O şey de neydi?” diye ciyakladı Gemma kulağıma. Sahnırım baştan beri bağıırıyordu, ama sesini ancak şimdi alabiliyordum. “Sana kısaç kolları kullanmanı söylemiştim. Ama sen beni dinlemedin. Gidip canavarlarla yüzmeden rahatlamayacaktın.” Sesi hem dehşet dolu, hem de öfkeli geliyordu.

İyi olduğumu anlaması için el salladım, ama henüz bıçağımı kınına sokmaya niyetim yoktu.

“Harika. İyi olduğuna sevindim,” diye terslendi. “Şimdi denizaltına dön.”